

България започнаха да издигат паметници за падналите герои. Реши и наше село да построи голѣмъ паметникъ за падналите по бойните полета наши съселѣни. Събра се по-трѣбната сума, поржча се паметникътъ на добъръ художникъ-скулпторъ и въ скоро време бѣ готовъ.

Селяните решиха освещаването му да стане на Великденъ. Поканиха за тая цель владиката, генерала отъ Варна, както и мнозина голѣмци. Съ владиката дойдоха много свещеници, а съ генерала — една дружина войска съ музика и една батарея артилерия. Надойдоха и

много селяни отъ околните села. Предстоеше голѣмо тържество.

Така се случи, че бай Семо на Велика сжбота трѣбваше да иде заранѣта на воденица въ близкото село, кждето бѣше оставилъ по-предния день нѣколко човали съ жито за смилане и поради голѣмата навалица предостави на приятеля си воденичаръ да го смѣли, като му дойде редъ.

За да създаде и на момчето си малко радостъ, реши да вземе съ себе си и него. То бѣше вече десетгодишно.

Детето играло цѣль день при воденицата и добре се забавля-